

List Římanům prochází velmi systematicky otázku, zda jsme ospravedlněni skutky Zákona (praxe Izraelitů), nebo na základě víry v Ježíšovo vykoupení (kapitoly 1–8). Kapitoly 9–11 se vrací k úloze Izraele. Náš text opakuje základní přesvědčení křesťanů, jak dojít ospravedlnění před Bohem.

Bratři! Co říká Písmo? „Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci“; to je slovo víry, kterou hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: „Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.“ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem; všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť „každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen“.

Evangelium

Po zprávě o narození a křtu v Jordánu je Ježíš podroben zkoušce věrnosti Bohu. Dábel testuje, nakolik Ježíš zneužije svého postavení Syna Božího, nakolik je ovládán žádostivostí a mocichtivostí. Pro představu je dobré si uvědomit, že poušť se táhne řadu kilometrů od Jeruzaléma k údolí Jordánu, kde končí hlubokým srázem. Chrám byl v té době fascinující stavbou, čněl nad údolím potoka Cedron, nad nímž se tyčily vysoké podpěrné zdi.

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Dábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ‘Nejen z chleba žije člověk.’“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‘Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!’“ Potom ho ďábel zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‘Svým andělům vydá o tobě příkaz, aby tě ochránili, a poneseš tě na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.’“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‘Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!’“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času. (Lk 4,1-13)

K zamyšlení

Postní doba je často vnímána jako nepřijemný čas, kdy si musíme odříkat a kdy všechno milé je tak trochu nerado viděno. To je ovšem velmi nešikovný pohled. Je to podobné jako vyčítat zamilovaným, že chtějí být často spolu a zříkají se společnosti jiných... Jestliže člověk

Boha pozve, aby vstoupil do jeho života, začnou se dít podivuhodné věci. Někdy nejsou snadné, někdy jde o zkoušku, možná v ní neobstojíme, ale důležité je postřehnout, že se něco děje. Bůh začal jednat. Je to zvláštní čas milosti. Položme si otázku, v jakého Boha věříme. Je to milosrdný, podporující Pán, který nás provází? Či je to přísný učitel s rákoskou či bezduchý stařec na obláčku? Postní doba je časem oživení víry v pravého Boha. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Napodobujeme Pána

Modlete se ustavičně i za jiné lidi. Neboť i v nich žije naděje na obrácení, aby dospěli k Bohu. Dopřejte jim aspoň to, aby jej poznali z vašich skutků. Proti výbuchům jejich hněvu se chovejte mírně, k jejich vychloubačným řečem skromně, na jejich urážky odpovídejte modlitbou, k jejich poblouzení buďte silní ve víře, při jejich výbojném vystupování se chovejte pokorně a střeďte se je napodobit. Pro svou mírnost buďte jako jejich bratři. Snažme se, abychom napodobovali Pána, neboť kdo byl více urážen a ponižován než on?

Zastavení křížové cesty

1. zastavení - Pilátův soud
2. zastavení - Ježíšův kříž
3. zastavení - Ježíšův první pád
4. zastavení - Ježíš potkává Pannu Marii
5. zastavení - Ježíš potkává Šimona
6. zastavení - Ježíš potkává Veroniku
7. zastavení - Ježíšův druhý pád
8. zastavení - Ježíš potkává ženy jeruzalémské
9. zastavení - Ježíšův třetí pád
10. zastavení - příprava na Ježíšovo ukřižování
11. zastavení - Ježíšovo ukřižování
12. zastavení - Ježíšova smrt
13. zastavení - Ježíšovo mrtvé tělo na klíně matky
14. zastavení - Ježíšův pohřeb

15. zastavení - Prázdny hrob. Ježíš vstal z mrtvých. Toto je konečný cíl křížové cesty každého, kdo přijme Ježíše Krista jako svého Pána, Průvodce a Zachránce.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Nemůžeme se stát duchovními lidmi, pokud nebereme v úvahu své tělo.
- Neříkej, že modlitbou pronikáš k Bohu – modlitbou by měl Bůh pronikat tebe.
- Když křesťané příliš mluví, Bůh nemá, co by řekl.

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

1. neděle postní

Církev vstoupila do postní doby. Je to vzácný čas směřovaný k poslední přípravě katechumenů na přijetí křtu. Zároveň se v této době opakují klíčové základy křesťanské víry. Budeme postupně číst nejdůležitější texty Písma vztahující se k naší víře. Proto také první čtení nebudou vždy přísně korespondovat s evangeliem, ale půjde o zásadní texty Starého zákona. Vstupme do této velké duchovní obnovy s touhou přiblížit se Bohu, vždyť je nám blízko!

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE Ne – v 9.00
Út – v 16.30 v kapli na faře
St – v 16.30 v kapli na faře
Čt – v 7.30 v kapli na faře
Pá – v 16.30 **Pobožnost křížové cesty a mše sv.**
DD MILEŠOV Pá – v 9.15 **15. března se nekoná**

Modlitební skupina - Út v 15.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 10.3. 2019 v 9.00 za † Moniku Hockovou (4. výročí úmrtí)

Medvědice v 11.00

Ne 17.3. 2019 v 9.00

Sulejovice v 11.00 za † manžela Milana

Svojshe

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Cirkve v otázkách a odpovědích)

310. Co je to sedm darů Ducha svatého?

Dary Ducha svatého jsou trvalé dispozice, které uzpůsobují člověka, aby ochotně následoval Boží vnučení. Je jich sedm: moudrost, rozum, rada, síla, poznání, zbožnost a bázeň Boží. Takovým „nadáním“ vybavuje Duch svatý křesťany a dává jim tak šanci stát se zvláštními Božími nástroji na tomto světě.

Takto to vyjádřil svatý Pavel: „Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zas tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává víry od téhož Ducha, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnučení, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými neznámými jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno.“ (1 Kor 12,8-10)

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

14. března – připomínka sv. Matyldy

PŮSOBENÍ KŘEŠŤANSKÉ MANŽELKY A MATKY

Byla hrabčičkou dcerou Saského Dětricha z Ringelheimu. Narodila se v Engernu kolem r. 895. Mládí prožila v Herfordském klášteře ve Vestfálsku, kde byla vychovávána pod dohledem své babičky, rovněž Matyldy, která tam byla abatýší. Osvojila si zbožnost a ctnosti potřebné pro další život. Roku 913 se vdala za Jindřicha, syna Saského vévody Oty. Jako svatební dar jí bylo připsáno město Valhausen s příslušenstvím.

O šest let později byl její manžel Jindřich I. Ptáčník povýšen na krále Německa. Matylda mírnila a zušlechťovala jeho drsnou a panovačnou povahu a svou zbožností, tichostí a láskou se zasloužila o krásné manželství ve kterém měla tři syny: Otu, Jindřicha a Bruna, který se stal r. 953 kolínským arcibiskupem a dceru Gerbergu. Některé životopisy se zmiňují o dvou dcerách.

Když Jindřich I. po 23letém manželství umíral, přede všemi chválil manželku a děkoval jí, že mu dávala moudré rady, krotila jeho hněvivost, odvracela od nespravedlnosti a učila ho milosrdenství. Děkoval i za výchovu dětí a všechny svěřoval Bohu. Po jeho smrti hned za něj Matylda nechala sloužit mši svatou a když se pak její synové začínali dohadovat o královskou důstojnost, řekla jim: "Podívejte se na svého otce a pamatujte, že všechna lidská sláva je pomíjivá."

Jednu chybu ve výchově přece jen Matylda udělala. Byla více nakloněna synu Jindřichovi, jemu přála i trůn, ač na něj byl povolán prvorozený Ota. Ta náklonnost měla zlé následky. Po korunovaci Oty v Cáchách Jindřich proti němu vyvolal povstání, které bylo po bojích potlačeno. Nakonec se Matyldě za pomoci modliteb podařilo je smířit, ale popuzování dvořany se stali zaujatými proti ní. Matylda dosud měla volnou ruku ke skutkům milosrdenství a pro štedré dary církvi. Dvořané však na ni žalovali, že mnoho majetku rozdávala chudým a klášterům. Načež smíření synové jí odňali její statky a Matylda, zarmoucená nevděkem, se odebrala do svého rodiště, aby tam v ústraní žila v chudobě a pokoře. Křivdu překonávala s klidem a tichostí, zlobu přemáhala mlčky a modlitbou. Zůstala laskavou

s vědomím, jak je snadné rozmýchat malý plamen hněvu ve zkázonosný oheň větších hříchů. Dávala tak dobrý příklad.

Král Ota poznal, že se s matkou odstěhovalo i Boží požehnání a slyšel výzvy, aby ji povolal zpět. Uznal tedy svou chybu a vypravil k ní poselstvo, aby se s ním vrátila nazpět. S bratrem Jindřichem pak jí jel naproti, poklekli před ní a poprosili o odpuštění. Ona je objala s pláčem a řekla, že kdyby si té zkoušky nezasloužila pro svou hříšnost, Bůh by ji nedopustil. Nadále pak žila se syny v lásce a ve svornosti.

Roku 955 zemřel její syn Jindřich a ona světu znovu úplně odumřela, bez přestání se modlila a horlivě konala skutky křesťanské lásky. Ve všední dny pilně konala ruční práce, aby, jak říkala, nejedla chleba nadarmo. Ve svátcích četla nábožné knihy.

Díky přispění manžela i syna založila několik klášterů. Největší zájem a péči věnovala klášteru v Quedlinburgu, kde byl pohřben její manžel a kde chtěla skončit i ona svou pozemskou pouť.

Se svým synem Otou I. se viděla naposled v r. 965, kdy se vracel z Říma a navštívil bratra Bruna v jeho arcibiskupském sídle. Tam se sešel i se svou sestrou, královnou francouzskou. Odtud Matylda Otu dovedla do svého nově založeného kláštera Nordhausenského, poblíž Erfurtu. Po mši svaté se rozloučili u klášterní brány a Matylda šla s vděčností políbit místo, kde se její syn modlil. Ten se o tom pak doslechl a matčina láska měla na něj významný vliv.

Matylda, předvídáje svou smrt, vrátila se do kláštera v Quedlinburgu v Anhaltsku a tam z rukou svého vnuka Viléma přijala svátost nemocných. Dala se položit na zem na žíněné roucho a svou hlavu na znamení pokání posypala popelem. Tak zesnula a byla pochována vedle svého manžela.

10. března – připomínka sv. Jana Ogilvie, kněze a mučedníka

13. března – výroční den zvolení papeže Františka

17. března – 2. neděle postní

Gaudete et exsultate

Apoštolská exhortace
O povolání ke svatosti v současném světě

„Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“

71. To je silný výraz v tomto světě, který je od počátku místem nepřátelství, kde jsou hádky všude, kde je na všech stranách nenávisť, kde jsou ti druzí neustále klasifikováni podle svých idejí, zvyklostí a dokonce i podle způsobu mluvy a oblečení. Celkově vzato, jde o království domýšlivosti a marnivosti, kde se každý domnívá, že má právo povyšovat se nad ostatní. Nicméně, Ježíš, ačkoli se to zdá

nemožné, nabízí jiný styl: mírnost. Tu praktikoval se svými učedníky a rozjímáme o ní při jeho vjezdu do Jeruzaléma: „Hle, tvůj král k tobě přichází, pokorný, sedí na oslu, na oslátku, mláděti soumara“ (Mt 21,5; srov. Zach 9,9).

72. Říká: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek“ (Mt 11,29). Žijeme-li v postoji rozčilení a arogance vůči druhým, unavíme se a usoužíme. Díváme-li se však na jejich omezení a defekty s jemnocitem a mírností, aniž bychom se cítili nadřazení, můžeme jim podat pomocnou ruku a zamezíme plýtvání energií na zbytečné hořekování. Pro svatou Terezii z Lisieux „dokonalá láska znamená snášet nedostatky druhých a absolutně se nedívat jejich slabostem“ (Rukopis C,12r).

73. Pavel zmiňuje mírnost jako plod Ducha svatého (srov. Gal 5,23) a pro případ, že nám špatné skutky bratra dělají starosti, navrhuje, abychom jej upomenuli „v duchu mírnosti“ (srov. Gal 6,1). Podotýká však: „dávej pozor každý sám na sebe, aby ses nedostal do pokušení i ty“ (). I vlastní víru a svá přesvědčení je třeba hájit s jemností (1 Petr 3,16). Dokonce s odpůrci se má nakládat s vlídností (2 Tim 2,25). V církvi jsme často chybovali tím, že jsme tuto pobídku od Božího Slova nepřijímali.

74. Mírnost je dalším výrazem vnitřní chudoby toho, kdo vkládá svoji důvěru pouze v Boha. V Bibli se totiž často užívá téhož slova *anawim* pro označení chudých a tichých. Někdo by mohl namítnout: „Kdybych byl tak tichý, budou si myslet, že jsem blázen, hlupák a slaboch.“ Možná ano, ale ponecháme druhé, ať si to myslí. Je lépe být stále tiší, a naše velká očekávání se uskuteční: tiší „dostanou zemi za dědictví“, tj. užíjí ve svém životě naplnění Božích příslibů. Mírní totiž, nehledě na okolnosti, doufají v Pána a ti, kdo doufají v Pána, budou vlastnit zemi a těšit se z hlubokého klidu (srov. Žl 37,9.11). Zároveň jim důvěřuje Pán: „Laskavě pohlédnu na toho, kdo je pokorný a zkroušený, kdo se chvěje před mým slovem“ (Iz 66,2). Reagovat tichou pokorou – to je svatost. (pokračování příště)

Sbírka z 3.3. 2019: 2. 850,- Kč

Děkuji za úklid a výzdobu našich kostelů.